

少年歌行

หมิ่นยุทธ์
พิชิตเหล่า
โจรป่า 5
ไร้พันธนาการ

ENTER

周木楠 Zhou Munan เขียน
ณัฐองศา แปล

สัมผัสโลกเหนือจินตนาการ
ไปกับเอ็นเรอริบุ๊กส์

ตัวอย่าง

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวและความประทับใจ กับ เอ็นเรอริบุ๊กส์ ได้ที่

www.facebook.com/enterbooks

คำนำ

การเดินทางผจญภัยสู่เกาะผิงไห่ในตำนานกำลังจะจบลงในอีกไม่ช้า
ทว่าในยามนี้เราทุกคนต่างรู้แล้วว่าเทพเซียนที่พวกเขาเชื่อตามหานั้นไม่มีอยู่จริง
และชั่วร้ายยิ่งกว่าก็คือผู้ที่พวกมันเจอเป็นถึงยอดฝีมือเขตแดนสูงสุดที่ตกสู่มาร
ซึ่งมีเพียงไปหลี่ตงจวินเท่านั้นที่รับมือได้ ในสถานการณ์คับขันเช่นนี้พวกเขาเชื่อ
จะเอาตัวรอดอย่างไร และจะมีทางอื่นที่จะรักษาอาการบาดเจ็บของพวกเขาหรือไม่ คำตอบเหล่านี้อยู่ในมือของทุกท่านแล้ว

ตัวอย่าง

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์ปรีส์

ຕົວຢ່າງ

ประวัตินักเขียน

โจวหมู่หนาน ชื่อจริงคือโจวกงหนาน เป็นนักเขียนในยุคหลังปี 90 ที่มีรูปแบบการเขียนอันแปลกใหม่และเจียบคม วัยเยาว์เติบโตที่ริมฝั่งแม่น้ำ ซึ่งอุดมไปด้วยความเขียวชอุ่มและความอบอุ่นในเมืองเจียงหนานทางใต้ของจีน และใช้ชีวิตอยู่ในกรุงปักกิ่ง เขาหวังว่าจะพึ่งพางานเขียนในการดำรงชีวิตและปรารถนาว่าจะกลับไปยังทางใต้อันอบอุ่นอีกครั้ง

โจวหมู่หนานเซ็นสัญญาเป็นนักเขียนประจำเว็บไซต์ Bu Ke Neng De Shi Jie รูปแบบผลงานส่วนใหญ่เกี่ยวกับวัยรุ่น ยุทธภพ และล่านักวิชาใหม่ เคยเป็นโปรดิวเซอร์ละครโทรทัศน์ก่อนจะเปลี่ยนมาเขียนนิยาย ผลงานเรื่องแรกที่เขาเผยแพร่ผ่านเว็บไซต์ Bu Ke Neng De Shi Jie คือเรื่อง Shao Nian Ge Xing โดยเป็นนิยายที่มีสไตล์แปลกใหม่ เต็มไปด้วยเลือดอันร้อนรุ่มและกลิ่นอายของ คนวัยเยาว์

ข้าใช้หนึ่งทวนสู่ไร้พินนาการ
ช่วยเจ้าหวนคืนบัลลังก์มังกรแห่งเทียนฉี!

บทที่ 273 แสงมังกรพันหลี่

อะไรคือไร้ประมาณ

รู้จักชาว อ่างดำ คือรูปแบบของใต้หล้า

รูปแบบของใต้หล้านั้นคุณธรรมไม่อาจขาดพร่อง ไร้ประมาณ

คือไร้พรมแดน ไร้ขอบเขต ไร้ขีดจำกัด ไร้ที่สิ้นสุด คือความว่างเปล่า

สรรพสิ่งล้วนบริบูรณ์

สรรพสิ่งล้วนว่างเปล่า

เป็นความว่างเปล่าและอัมภมฺคฺล

ไปหิ้งตั้งจวินหวดพลองออกไปหมายสะบันความปรารถนาในการ
มีชีวิตอยู่ กล่าวกันว่าแม้พลองผู้⁺จะยังไม่สัมผัสถูก ผู้คนจำนวนมาก
ก็ล้มตายได้

ทว่าอีกฝ่ายคือไม่อี

ไม่อีเพียงนั่งอิงไปครู่หนึ่ง มันกำลังนึกถึงเรื่องราวในกาลก่อน

ยามนั้นอาจารย์นั่งตัวตรง พลองผู้⁺ว่างอยู่ข้างมือ กำลังเผยแผ่
วิถีพรต เล่าเรื่องเกี่ยวกับความไร้ประมาณให้ตนฟัง

ไม่อีที่ยังเป็นเด็กถามอาจารย์ว่า "ไร้ประมาณคือความว่างเปล่า

คือความพว้าเลือน หากสุดท้ายต้องคืนสู่ไร้ประมาณ แล้วพวกเรา
จะมีชีวิตอยู่และตายเพื่ออันใด'

นักพรตซึ่งเพิ่งคิดไม่ถึงว่าเด็กน้อยคนหนึ่งจะถามคำถามเช่นนี้ออกมา
หลังคิดตรึกตรองอยู่ครู่หนึ่งมันก็กล่าวตอบ 'วิถีสวรรค์เป็นไปตาม
วิถีสวรรค์ สรรพสิ่งเป็นไปตามธรรมชาติ ดำรงอยู่ตามลิขิตสวรรค์
ล่องลัดตามบัญชาสวรรค์'

โมอีส่ายหน้ากล่าว 'ไม่'

'ไม่อย่างนั้นหรือ'

'มหามรรคสามพันล้วนสุดแต่ตัวเรา ยำเกรงวิถีสวรรค์แต่ไม่คล้อยตาม
โชคชะตา'

เมื่อพลองไถลกระทบลูกอกของโมอี มันก็ได้สติขึ้นมาและยิ้มเอ่ย
"ความไร้ประมาณก่อเกิดความสูงสุด*" มันถอยตัวไปข้างหลังพร้อม
วาดสองนิ้วออกไปเบาๆ "ความสูงสุดก่อเกิดทวิลักษณ์** ทวิลักษณ์
ก่อเกิดสี่ส่วน*** สี่ส่วนก่อเกิดแปดลักษณ์****"

แปดลักษณ์ขนาดมหึมาปรากฏขึ้นเบื้องหน้าของมัน พลองอู๊จี้
กระทบลงบนแปดลักษณ์ผืนนั้น เกิดเป็นเสียงสั่นสะเทือนเลือนลั่น
สั่นสะท้านแก้วหู

"แปดลักษณ์แปรสรรพสิ่ง" โมอิติดนิ้ว

แปดลักษณ์พลันเลือนหาย ขุมพลังมหาศาลจากพลองอู๊จี้แว้ง
กลับมากัดกลืนไปหาลีตงจวิน พลองหลุดออกจากมือมันและลอยกระเด็น

* ความสูงสุด หรือไทจี คือสภาวะดั้งเดิมในขณะที่ฟ้าดินยังรวมกลุ่มกัน

** ทวิลักษณ์ คือสองลักษณะ ได้แก่ 'หยิน' และ 'หยาง'

*** สี่ส่วน แบ่งเป็น 'ไท่หยาง' (หยางมาก) 'ไท่หยิน' (หยินมาก) 'เซ้าหยิน' (หยินน้อย) 'เซ้าหยาง' (หยางน้อย)

**** แปดลักษณ์ คือแปดลักษณะของการเปลี่ยนแปลงในธรรมชาติ ได้แก่ 'เฉียน' แทนฟ้า 'คุน' แทนดิน 'เจิน' แทนสายฟ้า 'ซวิน' แทนลม 'ชาน' แทนน้ำ 'หสึ' แทนไฟ 'เกิ่น' แทนภูเขา และ 'คฺยู่' แทนหนองน้ำ

ไปตกลงข้างกายเซียวเซ่อ

"ไม่ดีแล้ว" เซียวเซ่อมนึกกล่าว

"ไม่ดีจริงแท้" ไปหล่ตงจวินเอ้อย่างแถมซ้ำและร่อนตัวตามพลองคู่จิ้งลงมายังพื้นข้างพวกเซียวเซ่อ ฝุ่นธุลีฟุ้งกระจายไปทั่วบริเวณ ถึงเหลียนริบวิ่งไปหาผู้เป็นอาจารย์ ก่อนจะพบว่าอีกฝ่ายไม่มีแผลแม้สักรอยเดียว ไปหล่ตงจวินเพียงปิดฝุ่นบนร่างออก

"เป็นอย่างไบบ้าง" ถึงเหลียนเอ้อย่างเป็นกังวล

ไปหล่ตงจวินแยมยิ้ม "หมดลูกไม้แล้ว"

ถึงเหลียนหันมองดูโมอิที่อยู่ไม่ไกลอย่างตกตะลึง "มันเก่งถึงเพียงนั้นเลยหรือ"

"ไม่อาจไม่ยอมรับ แม้ข้าจะเข้าเขตแดนไร้ลัทธิขงจื๊อแล้ว แต่เมื่อเทียบกับมันก็ยังด้อยกว่าหนึ่งขั้นใหญ่" ไปหล่ตงจวินผายมือสองข้าง "เวลาเช่นนี้จำต้องเดิมพันด้วยชีวิตแล้ว"

ถึงเหลียนพยักหน้าอย่างอึ้งเหม "ได้ ข้าจะไปกับท่าน"

"ไปกับกบาลเจ้าสิ" ไปหล่ตงจวินยื่นมือมาตบหัวของถึงเหลียน "เจ้าจะช่วยอันใดได้ เข้าไปก็มีแต่จะถูกอัดจนตาย ข้าจะไปเอง พวกเจ้าไปช่วยเยี่ยววี่อ! ช่วยได้แล้วกรีบหนีไปเสีย!"

"แต่ว่าอาจารย์..." ถึงเหลียนเอ้อย่างลังเล

"มีอันใดอีก ตอนข้ามาเกาะแห่งนี้ก็ไม่ได้คิดจะกลับไปอยู่แล้ว" ไปหล่ตงจวินตรวดกร้าว "ประเดี๋ยวข้าจะเข้าไปสู้สักคราว พอส่งสายตาให้ถึงมือ!"

ถึงเหลียนยิ้มผิดเพี้ยน "อาจารย์ ท่านไปสู้ไกลเกินไป มองไม่เห็น"

"เข้าใจ เช่นนั้นตอนที่ข้าบอกให้แย่ง พวกเจ้าก็ไปช่วยเยี่ยววี่อชิงมา" ไปหล่ตงจวินกล่าว

"ขอรับฯ" ถึงเหลียนพยักหน้าเป็นพัลวัน

"อาจารย์ลุงไปहीं แต่เซียวเซ่อ..." ซื่อคงเขียนลั้วพลันเอ่ยขึ้น

ไปहींตั้งจวินมองดูเซียวเซ่อที่อยู่อีกทาง บัดนี้คงคาดหวังในตัวโมอีไม่ได้แล้ว แต่หากกลับไปเช่นนั้นเซียวเซ่อคงจะมีชีวิตอยู่ไม่ถึงพุงนี้ มันถอนหายใจและหยิบขวดหยกสวดยประณีตจากสาบเลื้อยโนให้เซียวเซ่อ "ข้างโนเป็นเม็งผอทั้ง ยามใกล้ตายจึงดื่มมันเสีย เมื่อกลับถึงเปยหลีดูว่าซื่อคงขางเฟิงจะปลูกเจ้าต้นไต้หรือไต่ ด้วยความสามารถของมัน การรักษาให้เจ้าไม่ตายชั่วครวย่อมมิใช่ปัญหา"

เซียวเซ่อรับขวดหยกนั้นมาและพยักหน้า "ขอบคุณเจ้าเมืองไปहीं ยิงนัก"

"ไม่ต้องขอบคุณ โนอดีตข้าบอกร้องชาวยร่วมสาบานว่าวันหน้าจะปกป้องมัน แต่มันกลับตายไปแล้ว เจ้าเป็นรุ่นเยาว์ที่มันโปรดปรานที่สุด ยามนี้ข้าจะปกป้องเจ้าเอง" ไปहींตั้งจวินหันหลังไป "มาเถอะ โมอีไม่ตายไม่เลิกรา!"

โมอีพยักหน้า "ประเสริฐ เช่นนั้นข้าจะมอบความตายแก่เจ้าเอง"

มันรอมานานเกินไปแล้ว

แม้ว่าไปहींตั้งจวินจะปลูกจิตเข้มข้มของมัน ทำให้มันได้สัมผัสถึงความเพลิตเพลินในการสู้รบเป็นครั้งแรกในรอบหลายสิบปี แต่สำหรับเมื่อนั้น มันไม่อยากจะรอต่อไปแม้เพียงชั่วขณะเดียวแล้ว

มันขัดฝ่ามือลงไปยังพื้น เป็นหนึ่งฝ่ามือที่โคจรพละกำลังทั้งหมดแปดลักษณะแปรสรรพสิ่ง!

ไปहींตั้งจวินโคจรพลังปรารถนาลอดทั้งร่างและกระโจนเข้าไปหาโมอี

กำลังภายในระย้านภา

ไปहींตั้งจวินวาดมือ คลื่นยักษ์ในขอบเขตมหาสมุทรร้อยหลัโหมม้วนขึ้นมา

วิชาหมัดเคลื่อนสมุทร

"แย่ง!" ไปหลีตงจวินหวาดเสียวกร้าว

ถึงเหลียนกระโดดไต่ไปยังยอดหลังคาหอ หมายจะแย่งตัวเยี่ยวอี้

ทว่าวิชาหมัดของไปหลีตงจวินกลับถูกทำลายในพริบตาเดียว

อารมณ์สีขาวพุ่งผ่านไปหลีตงจวินไปยังยอดหลังคาหออย่างรวดเร็ว

ไปหลีตงจวินคิดไม่ถึงว่าการโจมตีด้วยพลังทั้งหมดของโมอีจะ
แกร่งกล้าถึงเพียงนี้ ตนไม่มีทางต้านรับได้แม้แต่หน่อยจึงรีบหันไปแผด
เสียงลั่น "ถึงเหลียน รีบหนี!"

ทว่าสายไปแล้ว

โมอีมาถึงเบื้องหน้าของถึงเหลียนแล้ว นี่เป็นครั้งที่สามที่ถึงเหลียน
เผชิญหน้ากับโมอี และเป็นครั้งที่สามที่มันได้กลิ่นอายของความตาย
ในระยะใกล้

แต่คนที่อาจช่วยมันได้เพียงคนเดียวบนโลก ยามนี้เร่งมาไม่ทัน

ทว่ามันยังไม่คิดจะตาย!

"หมื่นพฤกษ์เหินบุผา!" ถึงเหลียนวาดสองหมัด พลังปรมาณแผ่ซ่าน
อารมณ์ท่อนบนฉีกขาดเป็นชิ้นๆ ในช่วงพริบตา อาวุธลับที่ซุกซ่อนไว้
นับไม่ถ้วนพุ่งโจมตีเข้าใส่โมอี

เข็มเคร้ามังกร เทียบพญายม เกาทัณฑ์ปักแดงดอกเล็ก อาวุธลับ
ระดับสุดยอดจำนวนนับไม่ถ้วน และวิชาอาวุธลับอันดับหนึ่งของสำนักถึง
หมื่นพฤกษ์เหินบุผา

มันจะฆ่าโมอีได้หรือไม่

แน่นอนว่าไม่ได้ ต่อให้นายท่านผู้เผ่าถึงที่ตายไปแล้วมายืนอยู่ที่นั่น
ก็ไม่อาจทำร้ายโมอีแม้แต่เส้นผม

แต่มันทำให้โมอีชะงักได้

หลังจากชะงัก ช่วงขณะต่อมาโมอีก็ทำลายอาวุธลับทั่วท้องฟ้า

จนสิ้นซากและขัดฝ่ามือไล่ถังเหลียน

แต่แล้วกลับมีแสงหางม้าดำหนึ่งมาขวางเอาไว้

เป็นแสงหางม้าสีขาว เส้นขนม้าที่อยู่บนเส้นนั้นตั้งขึ้นราวกับขนของนกที่โบยบิน นักพรตเฒ่าผมขาวผู้หนึ่งพลันปรากฏกายที่ยอดหอในเวลาหนึ่งในมือมันถือแสงหางม้า เมื่อขยับมือวาดปิดแผ่วเบา โมอิก็ถูกขัดกระเด็นออกไป

"นั่นคือผู้ใด! เหตุใดจึงมีนักพรตเฒ่ามาได้!" ซือคงเขียนลั่วอุทาน เหลยอู่เจียจึงขึ้น "พวกเราคล้ายว่าเคยพบมัน"

ถังเหลียนเพิ่งเดินผ่านด่านพญายมมาจิตใจจึงยังไม่สงบนิ่ง พอเห็นนักพรตเฒ่าที่ปรากฏตัวขึ้นกะทันหันก็ยิ่งตกตะลึงพริ้งเพริด "ระ...ราชาครู?"

ซือเทียนเจินสะบัดแสงหางม้าพลาจยืมมองถังเหลียน "จอมยุทธ์ถังไม่พบกันนาน สบายดีหรือไม่"

ถังเหลียนรีบประสานมือคารวะ "ชะ...ขอบคุณผู้อาวุโสที่ช่วยเหลือ"

ซือเทียนเจินแยมยิ้มและหันไปมองโมอิ เคยเสียงแผ่วเบา "ศิษย์น้องนานแล้วที่ไม่ได้พบ"

โมอินั่งอิงไปเนิ่นนาน ก่อนก้มหน้ากล่าว "ศิษย์พี่"

ปีนั้นยามที่โมอินั่งคุกเข่า ประสงค์ขายตัวเพื่อฝังน้องสาว

เป็นซือเทียนเจินมองเห็นมันก่อน เพราะซือเทียนเจินมองเห็น นักพรตซิงเฟิงจึงหันมามองตาม

จึงเป็นเหตุให้เกิดเรื่องราวต่างๆ ในภายหลัง

บัดนี้ซือเทียนเจินผมเฒ่าขาวโพลน แต่โมอียังคงรูปร่างงามเช่นวัยเยาว์

การพานพบกันอีกครั้งหลังพราจากมานาน แม้เป็นคนเดิม ทว่าเปลี่ยนไปอย่างสิ้นเชิง

บทที่ 274 แปดลักษณ์แปดสรวล

ถึงเหลียนกวาดตามองรอบด้าน ก่อนเอ่ยขึ้นอย่างงุนงง "ราชครู ท่านนั่งเรือมาหรือขอรับ"

จีเทียนเงินส่ายศีรษะ

ถึงเหลียนครุ่นคิดพลางกล่าว "เช่นนั้นพี่กระเรียนมา?"

จีเทียนเงินก็ยังส่ายศีรษะ

ถึงเหลียนจงใจอย่างยิ่ง "เช่นนั้นราชครู ท่านหายตัวมาอย่างนั้นหรือ"

คราวนี้จีเทียนเงินพยักหน้า

ถึงเหลียนยิ้มเจื่อน "ราชครู ท่านอย่าล้อขำน้อยเล่นเลย"

"ราชครูจิตใจลึกลับยากแท้หยั่งถึง ไหนเลยจะมีเวลามาล้อเล่นกับเด็กน้อยเช่นเจ้า" ไปให้ตั้งจวินเร่งเข้ามาหาพวกมัน "เจ้าพูดถูกต้องแล้ว ราชครูหายตัวมาจริงๆ"

"เขตแดนรั้นลับจิตพเนจร!" ถึงเหลียนกระจ่างแจ้งโดยพลัน ราชครู ผีกตนถึงเขตแดนรั้นลับจิตพเนจรแล้วและเคลื่อนจิตนับหมื่นหลีกมายังที่แห่งนี้

จีเทียนเงินยิ้มพลางส่ายหน้า "ข้ามิสู้เจ้าเมืองไปหลีก ยังไม่ถึง

เขตแดนไร้ลัทธิจิตพเนจร ครั้งนี้ล้วนอาศัยวิถีพรตของศิษย์น้องสี่คน
หนุนนำและอนุภาพของชายอาคมแสงวงมังกรจึงเคลื่อนจิตพเนจรมายัง
ที่แห่งนี้ได้"

"ราชครูอยู่ใกล้เขตแดนไร้ลัทธิจิตพเนจรเพียงครึ่งก้าวมาตั้งนานแล้ว
เหตุใดต้องถ่อมตัวด้วยเล่า" ไปหลี่ตงจวินยิ้มกล่าว "มีราชครูอยู่ ตงจวิน
เริ่มมั่นใจขึ้นมาบ้างแล้ว"

ถึงเหลียนอึ้งจันไปเล็กน้อย "แต่ตามที่ราชครูกล่าว ราชครูไม่ได้
มาที่แห่งนี้จริงๆ เช่นนั้นท่านจะสู้ได้หรือ"

จีเทียนเงินเอ่ยด้วยรอยยิ้ม "ต้องสู้เท่านั้นหรือ"

ถึงเหลียนงุนง "ยังมีหนทางอื่นหรือ"

จีเทียนเงินชี้ที่ปากของตัวเอง "นักพรตเช่นพวกเราเน้นหนักใน
ธาตุทั้งห้า บ้างก็บำเพ็ญวิชาอัคคีหลบร้อน บ้างก็แตกฉานวิชาลับวารี
หลบร้อน ข้าเงิเหลาจึงฝึกบำเพ็ญธาตุที่หกเพิ่ม วาจาหลบร้อน"

"หือ?" ถึงเหลียนงุนงวยยิ่งกว่าเดิม

ไปหลี่ตงจวินคลี่ยิ้ม "ราชครูยังมีอารมณ์ขันเหมือนเคย แต่ตงจวิน
ขอเตือนท่านเล็กน้อย คุณชายไม่เหมือนคุณชายเมื่อก่อนที่ข้าเคยเจอ
ในกาลก่อน"

"ได้หล่าน่าเบื่อหน่ายถึงเพียงนี้ หากข้าไม่มีอารมณ์ขันเล็กน้อย
จะฝึกบำเพ็ญอายุยืนได้อย่างไร" จีเทียนเงินทะยานร่างออกไปยัง
เบื้องหน้าไม้ไผ่ "ศิษย์น้อง เมื่อรู้ว่าเจ้ายังมีชีวิตอยู่ ข้าศิษย์พี่ตั้งใจจะนำ
อาจารย์ท่านอยู่ที่ใดเล่า"

ไม้อีกกล่าวตอบ "อาจารย์ท่านดับขันธไปตั้งแต่ยี่สิบปีก่อนแล้ว"

"ท่านได้สั่งเสียไว้ก่อนตายหรือไม่" จีเทียนเงินคล้ายไม่ประหลาดใจ

"อาจารย์กล่าวว่าหากข้าบำเพ็ญเป็นเซียนได้ นั่นเป็นเพราะ
ความยึดติดในใจของข้า หากข้าบำเพ็ญเป็นเซียนไม่ได้ นั่นก็เพราะ

ความยี่ดิดิดในใจของข้าเช่นกัน" ไม่อีกแล้ว

ฉีเทียนจินพยักหน้า "แล้วเจ้าคิดเช่นไร"

"ข้าคิดว่าวิถีพรตของอาจารย์สูงมีผู้ข้า จะประเมินข้าได้อย่างไร"

ไม่อีกแล้วอย่างอวดดี

"สมกับเป็นศิษย์น้องของข้า ความสำเร็จของเจ้าในยามนี้นับเป็นคนแรกในรอบสามร้อยปีของแคว้นเป่ยหลี่โดยแท้ ต่อให้เป็นอาจารย์ก็ไม่มีคุณสมบัติมาประเมินเจ้า" ฉีเทียนจินเอ่ยเสียงนิบ "แต่เจ้าจะยอมฟังศิษย์พี่พูดหน่อยได้หรือไม่"

"ศิษย์พี่เชิญกล่าว" ไม่อีกแล้ว

"คนในอดีตล่วงลับไปแล้วหลายสิบปี เลือดเนื้อกลายเป็นเถ้ากระดูก เถ้ากระดูกกลายเป็นฝุ่นธุลี ต่อให้ฝึกบำเพ็ญเป็นเทพเซียนได้จริง จะชุบชีวิตสร้างเลือดเนื้อกระดูกได้อย่างไร" ฉีเทียนจินเอ่ยถาม

ไม่อี๋ยหน้า "ข้าหาร่างใหม่มาให้นางแล้ว"

ฉีเทียนจินมองรอบด้าน ครั้นสายตาสายสุดท้ายลงที่ลวดลายยันต์บนหน้าผาก ก็ตกตะลึงเล็กน้อย "ค่ายกลลัทธิมาร? เจ้าจะอัญเชิญดวงวิญญาณหรือ"

"ใช่" ไม่ี้อตอบตรงๆ

"เจ้าไม่เคยคิดหรือว่าวิญญาณของน้องสาวเจ้าอาจไปสู่สุคติตั้งนานแล้ว ทำเช่นนั้นแม้จะรังควานความสงบสุขของผู้ตาย แม้ว่าเจ้าจะทำสำเร็จ แต่เจ้ารับรองได้จริงหรือว่าผู้ที่ฟื้นคืนกลับมาคือน้องสาวของเจ้าจริงๆ" ลุ่มเสียงของฉีเทียนจินเจือโทสะ "ในฐานะผู้สืบทอดเขาหวงหลง เจ้ากลับใช้ค่ายกลลัทธิมาร เจ้ารู้หรือไม่ว่าเจ้าเข้าสู่มรรคามาแล้ว"

ไม่อี๋ยังคงมีสีหน้าเรียบเฉย "ย่อมต้องลองดูสักครา"

"แต่ไม่ว่าจะสำเร็จหรือไม่ นางต้องไม่ตาย" ฉีเทียนจินชี้แล้หลังม้า ที่ไปทางเยี่ยวัวฉี "นางเหมือนน้องสาวของเจ้า เป็นหนึ่งชีวิตเช่นกัน"

ไม่อีแค้นยี้ม "เหตุใดข้าต้องสนใจชีวิตของผู้อื่น"

จิ๋เทียนจินทอดถอนใจ "เจ้าเปลี่ยนไปแล้ว เจ้าในกาลก่อนเคยพูดกับข้าว่าวิญญาณแห่งสรรพสิ่งบนโลกล้วนล้ำค่า"

"ผู้ที่พูดกับท่านคือมนุษย์โม้อี ส่วนข้าในยามนี้คือเทพเซียนโม้อี" โม้อีกล่าว

จิ๋เทียนจินถอนหายใจหนักหน่วงอีกครั้ง "ต้องทำอย่างไรจึงจะหยุดยั้งเจ้าได้"

"มีเพียงความเป็นไปได้เดียว" แขนเสื้อของโม้อีปลิวไสว "แข็งแกร่งกว่าข้า แต่เสียตายที่ไม่มีใครทำได้ ศิษย์พี่ก็ทำไม่ได้เช่นกัน"

จิ๋เทียนจินสะบัดแส้หางม้าโดยพลัน "เจ้าคิดว่าข้าเคลื่อนไหวจิตพเนจรมาพันหลั่มจะมีวิธีหยุดยั้งเจ้าจริงหรือ"

"ศิษย์พี่ ยามที่ข้าไปจากภูเขา ท่านก็รู้ข้าไม่ได้แล้ว บัดนี้เขตแดนระหว่างท่านกับข้าแตกต่างกันราวฟ้ากับดิน ท่านจะใช้สิ่งใดมาขวางข้า" โม้อีลั่นวาจาโอหัง

จิ๋เทียนจินได้รับการขนานนามว่าเป็นโหรหลวงที่แข็งแกร่งที่สุดในรอบสามร้อยปีของสำนักโหรหลวง เป็นราชครูที่ผู้ฝึกพรตทั่วเป่ย์หลี่เคารพยำเกรงที่สุด กระทั่งเจ้าสำนักเขาอู่ต้งก็ยังคงก้มหัวให้อย่างพินอบพิเทา บัดนี้มันอาศัยวิชาของลัทธิพรตเคลื่อนไหวจิตพเนจรมาพันหลั่มก็ยิ่งเข้าใจคำว่าเทพเซียน แต่ในสายตาโม้อี มันกลับเป็นเพียงศิษย์พี่ผู้ธรรมดาสามัญที่พรสวรรค์ด้อยกว่าตัวเอง

"ศิษย์น้อง อย่าดูแคลนศิษย์พี่ของเจ้าเกินไปเลย" จิ๋เทียนจินสะบัดแส้หางม้าไล่โม้อี "คุกเข่า"

ลู่บิ่ระเซ่เทพเซียน สะกดเขาเขี้ยวพังทลาย

ไม่อิงอชาคูกเขาหลงจริง ๆ ทว่าพื้นที่ที่ร่างมันทรุดลง ยอดเขาเขี้ยวก็ทลายหายไปส่วนหนึ่ง

"ข้าต่อให้ศิษย์พี่สามกระบวณท่า" โม้อีกล่าวเสียงเรียบ "คุกเข่า"

ครั้งที่หนึ่งแต่บุญคุณที่พบกัน"

"คุกเข้า!" จีเทียนเงินสะบัดแส้หางม้าอีกครั้ง

โมอีกระโดดตัวลอยไปข้างหลังและร่อนลงบนผืนมหาสมุทร
มันคุกเข้าอีกครั้ง เกิดแรงกระแทกเป็นคลื่นทะเลร้อยจั้งโหมซัดสาด

"คุกเข้าครั้งที่สองแต่บุญคุณของอาจารย์ในสำนัก"

"คุกเข้า!" ขนทุกเส้นที่อยู่บนแส้หางม้าของจีเทียนเงินตั้งชันขึ้น
ในพริบตา รวากับขนของนกที่กำลังโฉบบินก็มีปาน

ครั้งนี้โมอีมาปรากฏกายอยู่ด้านล่างของหอ มันค้อมกายคุกเข้าลง
บนพื้นแผ่นเบา

เหลยอู่เจียตั้งเขี้ยวเข็ญกับช็อคงเซียนล้วยลอยไปข้างหลังด้วย
ความตกใจ

ท่าที่คุกเข้าครั้งนี้กลับสงบเสียบและโอนอ่อน

คล้ายว่าโลกใบนี้หยุดชะงักไปชั่วขณะจิต

ได้ยินเพียงเสียงเสียบเฉยของโมอี

"คุกเข้าครั้งที่สามแต่มิตรภาพร่วมสำนัก"

โมอีลุกขึ้นยืน

"ข้าคุกเข้าเสร็จแล้ว" โมอีเงยหน้า "เช่นนั้นศิษย์พี่จึงตายเสียเถอะ"

มันกระโดดทะยานขึ้นฟ้าทันใด แขนเสื้อที่ปลิวไสวพาดเข้าใส่
จีเทียนเงินอย่างรุนแรง แส้หางม้านั้นแหลกสลายเป็นผุยผง มันสะบัด
แขนเสื้ออีกครั้งหมายจะซัดจีเทียนเงินให้สิ้นซากเช่นเดียวกัน

จีเทียนเงินยืนสองนิ้วออกไปวาดเร็วไว แปรลักษณะขนาดมหึมา
ปรากฏขึ้นด้านรับการโจมตีของโมอี

ความสูงสุดก่อเกิดทวิลักษณ์ ทวิลักษณ์ก่อเกิดสี่ส่วน สี่ส่วนก่อเกิด
แปดลักษณ์ เหมือนกระบวนท่าที่โมอีใช้ทุกประการ เป็นวิชาที่หายสาบสูญ
ของเขาหวงหลง ประดุจตัวยูแปดลักษณ์

กระนั้นจีเทียนเงินก็ยังถูกโจมตีจนถอยกรูด ไม่อี่เลียนแบบมันบ้าง
ยื่นสองนิ้วออกไปวาดอย่างรวดเร็ว

"ความสูงสูก่อเกิดทวิลักษณ์ ทวิลักษณ์ก่อเกิดสี่ส่วน สี่ส่วน
ก่อเกิดแปดลักษณ์ ศิษย์พี่ แปดลักษณ์ของท่านเล็กลงไปแล้ว"

แปดลักษณ์ผืนหนึ่งปรากฏขึ้น ทว่าใหญ่โอฬารกว่าที่จีเทียนเงิน
วาดนับสิบเท่า

"แปดลักษณ์แปรสรรพสิ่ง" ไม่อี่เก็บนิ้วทั้งสอง เอ่ยเสียงหึ่มเกรี้ยว

จีเทียนเงินอุทานอย่างตกตะลึง "คิดไม่ถึงว่าเขตแดนของเจ้ากับข้า
จะต่างกันถึงเพียงนี้"

ตัวอย่าง

บทที่ 275

สามลัทธิพนักกำลัง

ร่างของจีเทียนเงินพราเลือนหลังจากถูกโจมตีด้วยพลังจาก ประตูกุ้ยสู่วัฏช์เปลี่ยนจนคล้ายกำลังจะหายไป ทว่ามีหมัดหนึ่งพุ่งมาจากทิศประจิม

"ทะลวง!" ไปหลี่ตงจวินตวาดลั่น พลังประตูกุ้ยสู่วัฏช์เปลี่ยน สลายไปในพริบตา มันหอบหายใจหนักหน่วง "ราชครูต้องยืนหยัดไว้นะ ข้าคนเดียวรับมือสัตว์ประหลาดตัวนี้ไม่ไหว"

ร่างกายของจีเทียนเงินกลับมาชัดเจนอีกครั้ง มันเอ่ยเสียงเรียบ "เห็นทีคงจะต้องรวมพลังกับเจ้าเมืองไปหลี่เสียแล้ว"

"สู้ได้หรือ" ไปหลี่ตงจวินเอ่ยถาม

"ยังขาดอีกหนึ่งคน" จีเทียนเงินทอดถอนใจกล่าว

"ผู้ใด" ไปหลี่ตงจวินถาม

"ผู้มีอิทธิฤทธิ์วิเศษแห่งลัทธิพุทธ" จีเทียนเงินทอดตามองไม้เท้าที่ลอยอยู่อย่างเลิศจ้า "ลัทธิพุทธ พรต และปราชญ์ ข้าเป็นผู้นำลัทธิพรต สหายไปหลี่เป็นประมุขฝ่ายปราชญ์ ขาดเพียงผู้มีอิทธิฤทธิ์วิเศษแห่ง ลัทธิพุทธ ต้องใช้พลังของสามลัทธิจึงจะสะกดข่มพลังเซียนปีศาจของ

ไม่ได้"

"ข้าเป็นเพียงผู้ใช้วรยุทธ์ จะคู่ควรเป็นประมุขฝ่ายปราชญ์ได้อย่างไร ต้องเป็นชายเทียมนักปราชญ์ที่มั่งมีนั่นจึงจะถูก" ไปหล่ตงจวินเกาหัวแกรก

"เจ้าเมืองไปหล่เป็นศิษย์หล่ฉางเชิง ยามนั้นหล่ฉางเชิงเป็นถึงหัวหน้าสำนักศึกษา นักปราชญ์ผู้ยิ่งใหญ่แห่งยุคก่อน ท่านเจ้าเมืองอย่าอ้อมค้อมเลย" จี้เทียนเงินกล่าว

ไปหล่ตงจวินทอดถอนใจ "แต่อย่างไรก็ยังขาดอีกหนึ่งคน เช่นนั้นก็ต่อสู้ด้วยชีวิตแล้วกัน"

"มีโอกาสเพียงน้อยนิด" จี้เทียนเงินส่ายหน้า

"ตอนที่ข้าทำหายเยี่ยงโจรเพียงลำพัง ทูทั้งได้หล่ต่างคิดว่าข้ามีโอกาสเพียงน้อยนิด" ไปหล่ตงจวินกล่าวเสียงเรียบ

"ประเสริฐ!" จี้เทียนเงินพยักหน้าและยื่นมือออกไปโดยพลัน มันวาดยันต์กลางอากาศอย่างรวดเร็ว ราชสีห์มายาขนาดยักษ์ตัวหนึ่งพลันปรากฏกายขึ้น "ข้าจะเบิกทางให้เจ้าเมืองไปหล่เอง!"

วิชาราชสีห์ไท่อี่

จี้เทียนเงินกับราชสีห์มายากระโจนพุ่งเข้าใส่โมอี

ไปหล่ตงจวินหลับตาลง

ยามนั้นมันเอาชนะเยี่ยงโจรครั้งฝ่ามือด้วยวรยุทธ์ได้ ได้หล่ต่างพากันคาดเดา บ้างก็ว่ามันใช้วิชาหมัดเคลื่อนสมุทรอันเลื่องชื่อ บ้างก็ว่ามันใช้สายนที่ลู่หุบห้วย อาศัยพลังวาริ่สลายกำลังภายในของเยี่ยงโจรจนสิ้น บ้างก็ว่ามันร่ำเรียนเคล็ดวิชาอาภรณ์สีเลือดของลัทธิมารฝันเข้าเขตแดนเร้นลับจิตพเนจรเป็นเวลาครึ่งเคี้ยวแลกกับการบั่นอายุขัยของตัวเอง สุดท้ายจึงเอาชนะเยี่ยงโจรได้

แต่มีเพียงไปหล่ตงจวินที่ทราบว่ามันใช้วรยุทธ์ใด

มันทะยานร่างติดตามจี้เทียนเงินไป

"นั่นเป็นวรยุทธอันใด" เหลยอู่เจียรู้ลึกลงงง ไปหืดงจวินไป
มือเปล่า หากไม่ใช้วิชาหมัดก็วิชาฝ่ามือ แต่ไหนเลยจะมีวิชาหมัดกับ
วิชาฝ่ามือที่ไม่เสียดายชีวิตถึงเพียงนี้

"ไม่เคยเห็นอาจารย์ใช้วิชาหมัดเช่นนี้" ถึงเหลียนเองก็ยังงง
สนเท่ห์

"มิใช่วิชาหมัด นี่เป็นวิชากระบี่" ดวงตาของเซียวเซ่อคล้อยว่า
มีเปลวเพลิงลุกไหม้

ให้ทั้งขาเป็นด้ามกระบี่ ลำตัวเป็นด้ามกระบี่ กำปั้นเป็นส่วนปลาย
กระบี่ นิ้วเป็นปลายแหลมของกระบี่

ใช้คนเป็นกระบี่

แม้ว่าไม่มีกระบี่ในมือ ทว่าเป็นวิชากระบี่ที่อันตรายที่สุด!

ภายใต้การล้อมโจมตีของผู้แข็งแกร่งระดับเขตแดนฟ้าไร้พินนาการ
และเร้นลับจิตพเนจร ผู้ที่วรยุทธสูงล้ำอย่างมโหฬารก็เฝ้าจ้องทำตัวเฝ้า
ไม่ยี่หระได้เหมือนตอนแรก มันขมวดคิ้วย่น ทำได้เพียงด้านรับ

"เกลียดเสียจริง ศีกตัดสินที่ตระการตาปานนี้ ข้ากลับทำได้แค'
ยืนดูอยู่ข้างล่าง" เหลยอู่เจียกล่าวอย่างไม่สบอารมณ์

ถึงเหลียนส่ายหน้า "ศีกตัดสินเช่นนี้ ถ้าไม่ใช่ผู้แข็งแกร่งในเขตแดน
ฟ้าไร้พินนาการก็คงไม่อาจเข้าร่วม"

"เขตแดนฟ้าไร้พินนาการอย่างนั้นหรือ" เหลยอู่เจียลุกขึ้นยืน

"เสียสติไปแล้วหรือ" เซียวเซ่อปรายตามองมันอย่างเย็นชา "ร่างกาย
ของเจ้ายังไม่แข็งแกร่งพอจะรับเขตแดนฟ้าไร้พินนาการ หากฝันทะลวง
เขตแดนอีกครั้งเจ้าอาจตายได้"

"ถ้อยคำเมื่อครู่นี้เจ้าก็ได้ยิน" น้ำเสียงของเหลยอู่เจียสงบเยือกเย็น
ชนิดหาฟังได้ยากยิ่ง "เจตนาของราชครูคือสามลัทธิ พุทธ พราหมณ์ และ
ปราชญ์ณีกกำลังกันจึงจะเอาชนะมโหฬารได้ แต่ยามนี้มีแค่พวกมันสองคน

ยังขาดผู้มีอิทธิฤทธิ์วิเศษแห่งลัทธิพุทธ เจ้าสี่มแล้วหรือว่าข้าเคยเรียนวิชาหมัด จนถึงวันนี้ข้ายังฝึกทุกวันตามคำของคนผู้นั้น"

"อิทธิฤทธิ์วิเศษไร้เทียมทานอรหันต์สยบมาร" เขียวเซ่อบรจท่องชื่อนี้ออกมา แม้ว่าชื่อนี้อาจจะเป็ชื่อที่อุทิศตั้งส่งเดชก็ตาม

ชื่อคงเขียนลั่วพูดแทรกทั้งสองเสียงเบา "ประเดี๋ยวก่อน เหตุใดข้ารู้สึกว่ชื่อวรยุทธนี้ฟังดูแล้วไม่น่าเชื่อถือเล่า"

จริงแท้ เมื่อไรที่ชื่อวรยุทธมีคำว่าไร้เทียมทาน วรยุทธนั้นจะอยู่ห่างไกลจากคำว่าไร้เทียมทาน

เหลยคู่เจี่ยลุกขึ้นยืน นัยน์ตาเผาไหม้จนแดงก่ำในพริบตา มันไม่ได้ชักกระบี่ขึ้น แต่มุ่งไปข้างหน้าด้วยมือเปล่า

อารมณ์สีแดงของมันเป็นปลิวไสว พลังปรารถนาพลุ่งพล่านดุจเปลวเพลิงลุกไหม้

มันเงยหน้าขึ้นมองเยียววี่ที่ตัวยังอยู่บนยอดหอพลางพึมพำกล่าว "ถ้าข้าตาย แต่พวกเราชนะ อย่าลืมบอกเยียววี่ว่าข้าช่วยนางไว้"

"มีอีกหรือไม่" เขียวเซ่อถาม

"แสงจันทร์คืนนี้คงงามยิ่งนัก" เหลยคู่เจี่ยพุ่งตัวขึ้นไปข้างบน

ขณะเดียวกันบนฟ้า หลังจากด้านรับการโจมตีอันแข็งแกร่งของจีเทียนเฉินกับไปหลี่ตงจวินครู่หนึ่ง โมอิกก็กลับมาได้เปรี๊ยะอีกครั้ง ถึงจะเป็นหนึ่งต่อสอง แต่พลังของโมอิกล้ำว่มหาศาลไม่มีที่สิ้นสุดไม่มีท่าทีจะเหน็ดเหนื่อยล้ากนิด ขณะที่ไปหลี่ตงจวินเริ่มหมดเรี่ยวแรง ร่างของจีเทียนเฉินซึ่งเคลื่อนไหวฉับพลันก็เริ่มเลือนรางแล้ว

ทันใดนั้นพลงมีหมัดหนึ่งพุ่งเข้ามา

กระทั่งไปหลี่ตงจวินกับจีเทียนเฉินก็ไม่ทันสังเกตเห็นหมัดนี้ ทว่าพริบตาต่อมาในใจของพวกมันก็บังเกิดความปิติยินดี

เพราะหมัดนั้นเป็นพลังยุทธ์ของลัทธิพุทธอย่างแท้จริง

หมัดแรกที่ปล่อยออกมาเรียบง่ายยิ่งนัก เป็นหมัดอรหันต์ของ
วัดเล้าหลินเล่ลมละสามเหวิน เด็กน้อยอายุเก้าขวบก็ยังใช้เป็น

แต่หมัดสองที่ปล่อยออกไปกลับกลายเป็นลมหมัดสับแปดมุม
บ้างก็นุ่มนวล บ้างก็แข็งแกร่ง บ้างก็เลือนราง บ้างก็โหดเหี้ยมอำมหิต...
ประดังเข้าใส่โมอิ้อีพร้อมกัน

นี่จึงเป็นอิทธิฤทธิ์วิเศษไร้เทียมทานอรหันต์สยบมารอย่างแท้จริง
"วชิระน้อยประเสริฐยิ่งนัก" จีเทียนจินกล่าวชมพร้อมวาดฝ่ามือ
ออกไป

ไปหลี่ตงจวินยิ้มบางพลางปล่อยหมัดออกไปเช่นกัน

สามลัทธินี้กำลังอย่างแท้จริง

แขนเสื้อข้างขวาของโมอิ้อีกใจจดใจจ่อจนขาดวิน มันทัดนิ้วออกไปสกัด
และถอยไปข้างหลัง ก่อนร่อนตัวลงบนยอดหออีกครั้ง

จีเทียนจิน ไปหลี่ตงจวิน และเหลยอู่เจียก็ร่อนตัวลงพื้น

"ประเสริฐยิ่ง ดูท่าทางใช้ได้!" ถึงเหลียนเอ๋ออย่างยินดี

ไปหลี่ตงจวินตอบ่าเหลยอู่เจีย "เจ้าหนูมิใช่ชั่ว ไม่เสียแรงที่เคยเลี้ยง
เฟิงฮวาเสวี่ยเยวี่ คิดไม่ถึงว่าเจ้าจะเป็นวรยุทธ์ของลัทธิพุทธอันงามวิจิตร
เช่นนี้ด้วย"

ทว่าเหลยอู่เจียไม่ได้ตอบกลับ เพราะในยามนี้มันฝนเข้าเขตแดน
ฟ้าไร้พันทนาการจนตัวลั่นเทว หากลมหายใจรั่วไหลเพียงเอือกเดียว
ก็อาจหมดสติไปได้ กล้ามเนื้อทั่วร่างของมันปรึแตก ทว่ายังพยายาม
ยืนหยัดด้วยพลังปรารถนาเอือกสุดท้าย

จีเทียนจินทอดสายตามองโมอิ้อีที่อยู่บนยอดหอพลางยิ้มกล่าวว่า
"สหายน้อยผู้นี้เกรงว่าจะยืนหยัดต่อไปได้นานแล้ว แต่อย่างน้อยยามนี้
ก็ยังมีหวังเพิ่มมาหลายส่วน นักพรตเฒ่าอย่างข้ายังอยู่ต่อไปได้อีก
ครึ่งกัณฐูป เจ้าเมืองไปหลี่เล่า"

ไปหลีกตรงจวนยักไหล่ "ผู้ใดที่ครั้งก้นกบก็คงจะหมดแรงตายกระมัง"

เวลานี้ไม่มีสิ่งพ่ายแพ้เป็นครั้งแรกกำลังยืนอยู่บนยอดดอย ทว่ามัน

สีหน้าเรียบเฉย เพียงทอดตามองที่ไกล

"มันมองอันใดอยู่" ซื่อคงเขียนลั้วหันมามองด้วยความงุนงง

เห็นเพียงดวงจันทร์นวลผ่องเหนือผืนมหาสมุทร

"ไม่ดีแล้ว" จี๋เทียนเงินรำพึงรำพันแผ่วเบา

ไปหลีกตรงจวนก็ส่ายหน้าเช่นกัน "ไม่ดีจริงๆ"

ตัวอย่าง

บทที่ 276 เทพเซียนไม่โง่

พลังหยินมากเกินไป รูปเขียนไม่ชัดเจน นรกภูมิไร้แท้ สามขุนเขา
ไร่นาม*

ได้ชื่อว่าเซียน แต่แท้จริงคือปีศาจ

ไม่ใช่อาณาภาพแห่งธรรมะ แต่ใช้พลังแห่งธรรม

ยามที่จันทราลอยเด่นพลังหยินจะรุ่งโรจน์ที่สุด ปราณหยาง
เสื่อมถอยที่สุด ไม่อียืนอยู่บนหลังคาหอ ปราณตามองผู้คน สายตานั้น
เย็นเยือกเสมือนกำลังมองคุณตายก็มีปาน

"ราชาครู ต้องเสี่ยงชีวิตอีกแล้ว" ไปหลี่ตงจวินกล่าวเสียงกังวานใส

จีเทียนเงินหูสองนิ้วขึ้น หมวดเคราและเส้นผมล้วนชี้ชันขึ้นฟ้า
มันแก่ชราแล้ว แต่น้ำเสียงยังคงมีพลังเจกเช่นหนุ่มน้อย "แสงวงคุณธรรม
ได้รับคุณธรรมย่อมต้องเป็นสุขในปรโลก ข้าเป็นคนชราใกล้ตายแล้ว
แต่ยังได้เสี่ยงชีวิตร่วมกับผู้อื่น นับว่าได้กำไร"

ไปหลี่ตงจวินตบปาเหลยคู่เจี๋ยและโคจรพลังปราณชุมสุดท้ายให้

* สามขุนเขา คือภูเขาเซียนสามแห่งในเทพปกรณัมของจีน ในที่นี้เปรียบเปรยว่าเซียนปีศาจไม่มีตัวตน
ทั้งในภพภูมิและภพภูมิเทพเซียน

"เจ้าช่างประเสริฐยิ่ง เหมือนบิดาและพี่สาวของเจ้า แต่น่าเสียดายที่มีคนเห็นศึกนี้ไม่มากนัก หาไม่แล้วเจ้าก็จะได้นามกระฉ่อนหล้าเช่นเดียวกัน"

"ลุย!" เหลยอุ้งเจืออดรันทดไม่ไหว กระโจนขึ้นไปโดยพลัน

ไปให้ถึงดวงจันทร์กับฉีเทียนเงินก็กระโดดตามมันขึ้นไป

สายตาของพวกมันราวกับมีเปลวเพลิงเผาผลาญ

ขณะที่สายตาของโม่อีกกลับเย็นเยือกเสมือนน้ำแข็งซึ่งเกาะตัวมานับร้อยนับพันปี ปราศจากซึ่งความรู้สึกใด ไม่สั่นไหวแม้แต่หยด

มันยื่นนิ้วออกมาต้อนรับการโจมตีของทั้งสาม

เซียวเซ่อที่ยืนอยู่ข้างล่างกระชับคอเสื้อเล็กน้อย กล่าวเสียงเรียบ "เซียนลั้ว ยังมีแรงใช้หรือไม่"

ชื่อคงเขียนลั้วพยักหน้า อันที่จริงตอนนี้ผู้ที่แข็งแรงเยอะที่สุดก็คือนาง นอกจากประมือกับโม่อีสองสามกระบวนท่าในตอนแรก นางก็อยู่นอกการต่อสู้มาโดยตลอด แทบไม่ได้สูญเสียพลังไปสักเท่าไร

"ปาทวนอินเยวี่ใส่มัน" เซียวเซ่อกล่าวอย่างชัดเจน

ชื่อคงเขียนลั้วอึ้งงัน นางมองดูทวนอินเยวี่ในมือและเอ่ยอย่างไม่มั่นใจ "ด้วยกำลังของข้า มีประโยชน์หรือ"

"จงเชื่อข้า และเชื่อในตัวเอง" เซียวเซ่อส่งยิ้มให้นางพลางกล่าว "เราเปลี่ยนแปลงทุกอย่างได้"

เมื่อเห็นเซียวเซ่อเผยรอยยิ้ม ชื่อคงเขียนลั้วก็นิ่งอึ้งไปครู่หนึ่ง ก่อนจะพยักหน้าอย่างหนักแน่น "ได้" นางหันไปควงทวนยาว

บิดาของนางเคยทะลวงข่ายอาคมภูซิวที่ผู้อาวุโสพรรคมารลิบกว่าคนร่วมสร้างขึ้นที่ตีนเขาฉีเหลียนในทวนเดียว ช่วยเหลือลูกหลานวีรบุรุษนับพันคนไว้ได้ นางในยามนี้ก็ทำในสิ่งที่ผู้อื่นทำไม่ได้เช่นกัน

นางเหวี่ยงทวนออกไปโดยพลัน หัวทวนฝ่าสายลมคำรามลั่นประดุจร้อยวิหคร่วมร่าร้อง!

ทันใดนั้นเชียวเซ่อพลันก้าวออกไปข้างหน้า มือยื่นคว้าจับปลายทวน
เอาไว้ ทวนอื่นเยวี่จึงพาตัวมันลอยขึ้นไปหาโมอีด้วย

เชียวเซ่อก้มหน้าส่งยิ้มบางให้ซ้อคงเขียนลั่ว

ซ้อคงเขียนลั่วน้ำตาคลอเบ้า กระทั่งเท้าตึงตัง "เจ้าหลอกข้า!"

ทวนอื่นเยวี่พุ่งมาถึงเบื้องหน้าของโมอี ทว่ามันไม่สนใจทวนเล่มนี้
แม้แต่น้อยและโจมตีไปหาลี้ตงจวิน จีเทียนเงินและเหลยอู่เจียลอยกระเด็น
ออกไปด้วยฝ่ามือเดียว ไปหาลี้ตงจวินกับจีเทียนเงินร่อนตัวลงพื้นแล้ว
ก็ผีนลุกขึ้นอีกครั้ง ขณะที่เหลยอู่เจียล้มพับหมดสติไปในที่สุด จากนั้น
โมอีจึงยื่นนิ้วออกมาตีตทวนอื่นเยวี่ที่ไม่อยู่ในสายตาออกไป เชียวเซ่อ
อาศัยจังหวะนั้นปล่อยมือจากทวนแล้วกระโดดลอยขึ้น มือสองข้างยื่น
ออกไปวางบนไหล่ของโมอี

นัยน์ตาของเชียวเซ่อส่องประกายแสงสีม่วงวูบไหว ดูคล้ายคลึงกับ
โมอีอย่างบอกไม่ถูก

ทวนจินตมาร

โมอีตะลึงงัน ช่วงขณะนั้นเชียวเซ่อได้หายตัวไป จีเทียนเงินหายตัวไป
ไปหาลี้ตงจวินก็หายตัวไป ทุกคนในที่แห่งนี้ล้วนหายตัวไปจนหมด

กระทั่งตอนนี้ก็หายไป

เขาให้ไว้เขียนหายไปแล้ว

มหาสมุทรกว้างใหญ่ไร้ขอบเขตก็หายไป

ทว่ามือที่จับไหล่ของมันอยู่ไม่ได้หายไปด้วย โมอีมองตามมือคู่งาม
ที่ขาวผุดผาดประหนึ่งหยกขาวไปยังคนผู้นั้นที่ยืนอยู่เบื้องหน้าของตน

คนผู้นั้นสวมอาภรณ์สีขาว สลายมพัดเจือยฉิว ใบหน้าแฉ่งยิ้มงามตา
คล้ายเทพเขียนมาเยือนโลกมนุษย์

"เทพเขียนกล่าวว่าไท่ซางลี้มลิน กล่าวคือลี้มลินความรู้สึก มิใช่
ไร้ความรู้สึก เจ้าไม่ได้ลี้มลินความยึดติดในใจ แต่กลับทำให้ตัวเองไร้ความรู้สึก

ข้าผิดหวังในตัวเจ้ายิ่งนัก" คนผู้นั้นกล่าวอย่างเคร่งขรึม ทว่ายังคงยิ้มละไม
ดังสายลมวสันต์

"เจ้า...เป็นใคร" โมอีเอ่ยอย่างสงสัย

"ข้าคือโมอี" คนชุดขาวผู้นั้นปล่อยมือทั้งสองข้าง แขนเสื้อยาว
ปลิวไสว เคลื่อนกายร่ายรำ

โมอีอึ้งมองอีกฝ่ายที่อยู่ๆ ก็ร่ายรำ มันกล่าวทวนอีกครั้ง "โมอี?"

ใบไม้ร่วงปลิดปลิว แขนเสื้อยาวที่กำลังร่ายรำลดต่ำลง เผยให้เห็น
ดวงหน้าอันงามล้ำอีกครั้ง คนชุดขาวยังคงยิ้มยิ้ม

รอยยิ้มนั้นอ่อนคลายดุจสายลมวสันต์มาเยือน ดอกท้อแย้มบาน
งดงามปานห่านป่าโฉบผ่าน หมอกควันเคลือนคล้อยลอยวน ดังอาทิตย์
อัสดง ท้องนภามหานทีสะท้อนเงาของกันและกัน คนชุดขาวพยักหน้า
"เทพเซียนโมอี"

"ไม่ ข้าต่างหากที่เป็นโมอี" โมอีพลันส่ายหน้า

ชั่วพริบตานันภาพลวงตาทั้งปวงได้จางหายไป

มือคู่นั้นที่วางอยู่บนไหล่ของมันชุบเขียวชีวิตชาว โมอีกะพริบตามอง
"นี่คือวรยุทธ์ใด"

"นี่ไม่ใช่วรยุทธ์" แสงสีม่วงในดวงตาของเขียวเชื้อเลื่อนหายไป

"แค่ทำให้เจ้ามองเห็นจิตใจตัวเองเท่านั้น"

"จิตใจของข้าหรือ" โมอีรำพึงรำพัน

"เจ้าเมืองไปหลี่!" เสียงตะโกนดังขึ้น ชั่วขณะที่จิตใจของโมอีเลื่อนลอย
จิตเทียนเงินก็มาถึงเบื้องหลังของมันและโอบรับพาโมอีลลอลอยไปที่ไกล

"ประเสริฐ!" ไปหลี่ตงจวินรีบทะยานร่างไล่ตามไป

เขียวเชื้อซึ่งไม่มีที่ยึดจับร่วงหล่นลงมา ระหว่างนั้นมันได้หยิบขวดหยก
อันประณีตออกมาจากอกเสื้อแล้วเขวี้ยงไปให้ไปหลี่ตงจวิน "เจ้าเมืองไปหลี่
รับไว้!"

ไปหาลี้ตงจวินเข้าใจเจตนาของเซียวเซ่อโดยพลันจึงยื่นนิ้วออกไป
และขวิดหยกใบนั้น "ทะลวง!"

ขวิดหยกแตกกระจาย สู่ร่างในกระชอกออกมาหอมฟุ้งไปทั่วรัศมี
หนึ่งหลี่

"ศิษย์น้อง กลับใจเสีย" จี้เทียนจินกล่าวเสียงดังลั่น

"ศิษย์พี่ ท่านถอยไปเถอะ!" โม้ออกแรงแขนสองข้างสลัดจี้เทียนจิน
ให้พ้นตัว มันหันมาสะบัดมือข้างซ้ายที่แขนเสื้อยังสมบูรณ์ใส่จี้เทียนจิน

ร่างของจี้เทียนจินถูกมันฟาดจนแหลกละเอียด เลือนหายไป
ในชั่วพริบตา

"ราชาครู!" ไปหาลี้ตงจวินตะโกนลั่น

ณ สำนักโหรรหลวง เมืองเทียนจี้ซึ่งห่างออกไปหลายพันหลี่

เทียนซือสี่คนกระอักเลือดออกมาพร้อมกันและผละตัวออกจาก
ข่ายอาคม

"ข่าย...ข่ายอาคมแสงมังกรถูกทำลายแล้วหรือ เป็นไปได้อย่างไร
ด้วยพลังของท่านโหรรหลวง ข่ายอาคมแสงมังกรจะถูกทำลายได้อย่างไร!"
เทียนซือที่บาดเจ็บน้อยที่สุดอุทานเสียงเบา

"ท่านโหรรหลวง เกิดอันใดขึ้นกันแน่" เทียนซืออีกคนหนึ่งมองดู
จี้เทียนจินที่นั่งตัวตรงอยู่ตรงนั้น

ยามนี้จี้เทียนจินเคลื่อนไหวจิตกลับร่างและค่อยๆ ลืมตาขึ้นในที่สุด
ระยะเวลาตั้งแต่หลับตากระทั่งลืมตาเพียงผ่านไปเพียงหนึ่งชั่วยาม
เท่านั้น ทว่าใบหน้าของมันคล้ายว่าแก่ชราลงหลายสิบปี

"ท่านโหรรหลวง เป็นอย่างไรขอรับ" เทียนซือผู้หนึ่งปาดรอยเลือด
ที่มุมปาก ผืนขมกลั่นความเจ็บปวดเอ่ยถาม "สำเร็จหรือไม่"

จี้เทียนจินใบหน้าซีดขาว นั่งอยู่ที่เดิมโดยไม่เอ่ยคำใด

"ท่านโหรหลวง" เทียนซื่ออีกคนหนึ่งรบเร้าอย่างกระวนกระวาย
จีเทียนเจินใช้สองนิ้วแตะที่จุดลมปราณสำคัญเจ็ดจุดบริเวณ
หน้าอก ก่อนจะอ้าปากคายควันดำออกมา สีหน้าของมันจึงค่อยดีขึ้น
เล็กน้อย แต่ก็ยังไม่ได้ตอบคำถามของเทียนซื่อคนนั้น เพียงรำพึงรำพัน
"ที่เหลือกก็ขึ้นอยู่กับเมืองเสวียเยวียแล้ว"

ตัวอย่าง

บทที่ 277

เมามายหลับฝัน

ไปหลี่ตงจวินยืนนิ้วออกมาวาดแผ่วเบา
เมื่งผอทั้งขวิดสุดท้ายที่ลาดกระเซ็นออกมารวบตัวเป็นสายไหลวน
อยู่รอบปลายนิ้ว

"เป็นสายนที่ลู่หุบห้วย" ถึงเหลียนเงยหน้า โอกาสทั้งหมดที่มีของ
พวกมันขึ้นอยู่กับไปหลี่ตงจวินที่ยังพอมิแรงสู้รบอยู่เพียงผู้เดียว เพียงแต่
ในช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อเช่นนี้ เหตุใดอาจารย์จึงใช้แค่วรยุทธ์ที่ไม่ถือว่า
สูงล้ำสักเท่าใด

"ข้าเขียนสุราตัวจริงแห่งโลกมนุษย์ เมามายสู่เวหาเก้าพันจั้ง
ไม่ขอพบเทพธิดาเก้าชั้นฟ้าร้ายรำรับลม ขอพบเพียงเทพเซียนเมามาย
สักครา" ไปหลี่ตงจวินควบคุมสายสุราพุ่งเข้าหาโมอี

"เทพเซียน? ตกลงว่าเทพเซียนคืออันใด ข้าใช้เทพเซียนหรือไม่"
โมอีร่อนตัวลงพื้นอย่างแถมข้าพกลางพื้พากับตัวเอง "แล้วเมื่อครู่คุณผู้นั้น
เป็นใคร เหตุใดเรียกตัวเองว่าเทพเซียน เหตุใดเรียกตัวเองว่าโมอี"

"ขอเรียนถามเทพเซียน กล้าดื่มจอกนี้หรือไม่" ไปหลี่ตงจวินตืตนิ้ว
สายสุราพุ่งเข้าหาโมอี

ไม่อึ้งย้งหน้าสุดตม เอ่ยเสียงแผ่วเบา "เมื่งผอทั้ง?"

"โลกมนุษย์น่าเบื่อหน่าย ลองเามาหยลัับฝัน ไร้พันธนาการสักครา"

ไปหล่ตงจวินวาดฝ่ามือสองข้างออกไปอีกคร้ง

"ไม่ต็ม" ไม่อึกกล่าวตอบเสียงเรียบแล้ววาดมือปิดสายสุรารออกไป

ไปหล่ตงจวินยกมือเบาๆ "ขึ้น"

สายสุรารุกหยาดหยดกลายเป็นละออง ร่างโมอื่ถูกละอองสุรารฝึ้นนั้น
โอบอุ้ม

กลืนสุรารที่เข้มข้นสุดเปรียบปานกระจายตัวออกไป ทุกที่ที่ผ่านกระทั้ง
ต้นไม้ใบหญ้าก็ยงอ่อนยวบลง ซื่อคงเขย่นลั้ว ถึงเหลียน และเซียวเซ่อ
ที่ร่อนตัวกลับมาบนพื้น พอได้กลืนสุรารขุมนี้ก็ยงตัวเงนเงน แทบจะ
ลั้มพับไป

ไปหล่ตงจวินที่อยู่ใกล้ที่สุดถอยไปพลาง สุดตมกลืนสุรารอย่าง
อยากกระหายไปพลาง "หอมย้งนั้ก หอมย้งนั้ก นับจากนี้ได้หล้าจะไม่ม
กลืนหอมเช่นนี้อีกแล้ว"

นี่เป็นเนื้อหาที่ถูกบันทึกอยู่ใน 'คัมภีร์สุราร' สุรารชั้นเลิศอันดับหนึ่ง
ของใต้หล้า สุรารเมื่งผอทั้ง ต็มหนึ่งจอกหลิบลั้ลส่ห้วงฝันสิบปี จะนี้ถึง
ทุกสิ่งทีลั้มเลือน อาจได้พบคนที่ล่งลั้ลจากไปอีกคร้ง เมื่อตื่นจากฝัน
ก็จะลั้มลั้ลเรื่องราวทุกอย่ง

ละอองสุรารอบกายโมอื่ค่อยๆ จางหายไป คนอื่นๆ ต่างมองดูอย่าง
ตึงเครียด สุดท้ายพบเห็นโมอื่นั่งตัวตรงแน่วอยู่ตรงนั้น ตาหลับสนิท
คล้ายว่าเข้าสู่ห้วงนิทราลั้ก

"ได้ผลแล้ว" เซียวเซ่อกุมหน้าอก ทรดตัวลงกับพื้น

ซื่อคงเขย่นลั้วรีบไปประคองมัน "เรารีบไปกันเถอะ"

ไปหล่ตงจวินถอยมายังข้างกายของพวกมันพลางเอ่ยอย่างเร่งร้อน
"ถือโอกาสนี้รีบหนีไป ข้างล่งมีเรือจอดอยู่ พวกเจ้าพายไปทางทิศประจิม

ก็พอ คาถาตอนกลับเหมือนตอนมา จำไว้ อย่าหันหลังกลับ"

"แล้วอาจารย์เล่า" ถึงเหลียนเอ๋ยถาม

ไปหลี่ตงจวินสายศิระะ "ข้าจะรั้งอยู่ ถ้ามันต้นขึ้นมา ข้ายังถ่วงเวลาให้พวกเจ้าได้"

"แต่ว่า..." ซือคงเขียนลั่วปกครองเขียนเชียวเซ่อพลางเอ๋ยถามอย่างร้อนรน "เซียวเซ่อจะไม่ไหวแล้ว"

ไปหลี่ตงจวินมองดูเซียวเซ่อและทอดถอนใจกล่าว "เมื่งผอทั้งเพียงน้อยนิดที่ช่วยชีวิตได้ก็ใช้ไปหมดแล้ว ข้าเองก็จนปัญญา"

"ข้าไม่เป็นไร ข้ายังมียาที่หว่าจิ้นให้มาอยู่นิดหน่อย" เซียวเซ่อส่ายหน้าแผ่วเบา "รีบไป...ไปหาแม่ขุนเฟิง"

"อาจารย์ ท่านจะไม่ไปจริงหรือ" ถึงเหลียนเร่งกล่าว

"วางใจเถิด ถึงจะสู้ไม่ได้ แต่แค่เอาตัวรอดก็ยังพอทำได้อยู่ ยิ่งกว่านั้นตอนนี้ข้ายังไม่อยากกลับไปเป่ยหลี่" ไปหลี่ตงจวินส่ายหน้ากล่าว

"ขอรับ" ถึงเหลียนพยักหน้าแล้วพุ่งตัวไปบนหลังคาหอ ดุ่มเยี้ยวอี้ที่สลบไสลไม่ได้สติลงมาก่อนจะหิวเหลยอู่เจี๋ยที่หมดสติอยู่บนพื้นขึ้นอีกคน และวิ่งตะเบ็งไปยังริมฝั่งพร้อมซือคงเขียนลั่วที่แบกเซียวเซ่อไว้บนหลัง

ไปหลี่ตงจวินหมุนกาย มองดูโม้อี้ที่จมดิ่งอยู่ในห้วงฝัน

ในวัดที่หอมซอผู่ฟงยั้งแห่งหนึ่ง

เด็กน้อยสองคนกำลังกอดกัน พินิจดูแล้วคนที่ตัวใหญ่กว่าหน่อยน่าจะเป็นพี่ชาย มันกำลังตบไหล่น้องสาวเบาๆ "ไม่ร้องๆ ท่านพ่อออกไปหาท่านแม่แล้ว เดียวก็กลับมาแล้ว"

น้องสาวยังคงสะอึกสะอื้น "ท่านพี่หลอกข้า ท่านพ่อไม่กลับมาแล้ว"

"เปล่าสักหน่อย พ่อท่านพ่อหาท่านแม่เจอก็จะกลับมา"

"ท่านแม่ตายไปแล้ว ท่านพี่"

ผู้เป็นพี่ชายพลอยน้องสาวและมองตาอีกฝ่ายเนิ่นนาน ในที่สุดมันก็พยักหน้า "ใช่แล้ว ท่านพ่อตายแล้ว ท่านแม่ก็ตายแล้ว พวกท่านจะไม่กลับมาแล้ว ต่อจากนี้จะมีแค่เราสองคน แต่ข้าจะดูแลตัวเอง"

พวกมันอยู่ด้วยกันอย่างนี้ไปเรื่อย ๆ ในวัดเก่าผุพัง

จวบจนกระทั่งทุพภิกขภัย* มาเยือน ผู้คนมากมายต้องกลายเป็นคนเร่ร่อนเช่นเดียวกับพวกมัน สูญเสียที่อยู่อาศัยและคนในครอบครัว

"ท่านพี่ เอาข้าไปขายเถอะ เช่นนี้เราจะได้อยู่รอด" น้องสาวที่หิวจนตาลายเอ่ยเสียงแผ่วหาย

"ข้าจะไม่ขายเจ้า ข้าเคยบอกว่าจะดูแลเจ้า" พี่ชายสายตาเปล่งประกาย

"แต่ท่านจะหิวตายนะ ท่านพี่" น้องสาวเอ่ยเสียงเรี่ยบ

"เราต้องรอดไปให้ได้ รอดไปด้วยกัน" พี่ชายลุกขึ้นยืน "ข้าจะไปหาของกินข้างนอก เจ้ารอข้าอยู่ที่นี้"

ผู้เป็นพี่วิ่งขอความช่วยเหลืออยู่ข้างนอกตลอดทั้งบ่าย ขอร้องคนที่มันขอร้องได้ แต่บรรดาเพื่อนบ้านที่กาลก่อนยังเห็นแก่มิตรภาพอันน้อยนิดและยังไม่จากไปกลับปิดประตูแน่นสนิท ไม่ว่ามันจะเคาะประตูอย่างไรก็ไม่ยอมเปิดให้

"ขอหมั่นเฝ้าให้ข้าสักลูกเถอะ เมื่อข้าโตขึ้นแล้ว จะตอบแทนบุญคุณของท่านอย่างสุดกำลัง"

"ขอข้าตัวมัดให้ข้าสักหน่อยได้หรือไม่ น้องสาวข้าจะตายแล้ว ข้าทำงานให้ท่านได้ หนึ่งเดือนไม่เอาเงิน ตอนนี้ขอแค่ข้าตัวมัดสักขามได้หรือไม่"

"ยามนั้นท่านพ่อของข้าช่วยท่านไว้! หากไม่มีท่านพ่อของข้า ท่านอาจคงตายไปแล้ว ตายไปแล้ว! เหตุใดท่านในวันนี้กลับปฏิบัติต่อ

* ทุพภิกขภัย หมายถึงภัยอันเกิดจากข้าวยากหมดแห่งหรือการขาดแคลนอาหารในบ้านเมือง

พวกข้าอย่างนี้ดูตาย!"

จากพูดจาจริงใจในตอนแรก อ่อนน้อมถ่อมตนในตอนหลัง จนเจ็บปวดทรมานในตอนท้าย แต่มันก็ยังไม่ได้ข่าวสารสักเม็ด สุดท้ายก็ต้องหอบร่างกายที่เหนื่อยล้าเดินกลับวัด

บางที่ระหว่างทางอาจเก็บอาหารที่คนทำหล่นได้บ้างกระมัง
แต่กระทั้งมันเดินเข้าวัด มือทั้งคู่ก็ยังว่างเปล่า
ต้องไปจากที่นี่แล้ว มันคิดในใจ

"ท่านพี่ กลับมาแล้วหรือ" น้องสาวเห็นพี่ชายกลับมาแล้วก็ตะโกนเรียกด้วยรอยยิ้ม ดูไม่อ่อนระหอยไรแรงเหมือนตอนที่มันออกไป นางในตอนนั้นดูคล้ายว่ามีชีวิตชีวาขึ้น

"เกิดอันใดขึ้นหรือ" พี่ชายถาม
น้องสาวหุบแค้นแน่นๆ ออกมาจากอกเสื้อ "ท่านพี่ เมื่อที่ข้าซื้อเจดีย์ที่เดินทางผ่านมาให้แบ่งข้าสองแผ่น ข้ากินไปแล้วหนึ่งแผ่น ยังเหลืออีกหนึ่งแผ่นให้ท่าน"

พี่ชายนิ่งอึ้งไป ก่อนจะวิ่งเข้าไปปานเสียดสี แหย่แหย่แผ่นนั้นมากัดกินคำโต แบ่งหนึ่งแผ่นถูกมันกินเกลี้ยงในชั่วครู่เดียว น้องสาวนั่งอยู่ข้างๆ ยิ้มมองมันอยู่ตลอด

ยามดึกพี่ชายกอดน้องสาวพลงมองดูดวงดาวบนท้องฟ้าผ่านรูรั่วบนหลังคาวัด ก่อนเอ่ยเสียงเบา "พรุ่งนี้เราจะไปจากที่นี่กัน อยู่ที่นี่ต่อมีแต่จะหิวตาย"

น้องสาวไม่ได้เอ่ยคำ นางเพียงนอนอยู่ในอ้อมกอดของมัน ลมหายใจนั้นรวยรินและแผ่วหายลงเรื่อยๆ จนไม่ได้ยินแม้เพียงครึ่งเสียง

"เสี่ยวลวี่เออร์! เสี่ยวลวี่เออร์!" พี่ชายพลันสังเกตเห็นความผิดปกติ จึงเขย่าตัวน้องสาวอย่างแรง

ทว่าไม่มีเสียงตอบกลับจากนาง

ไม่กี่หลังก่อนหน้านั้น น้ำตานองหน้า ภาพเหตุการณ์ก่อนหน้านั้นฉายขึ้น มัน
วาดมือออกไปแล้ว

ในวัดร้าง เด็กหญิงตัวน้อยที่สวมอาภรณ์สีเขียวค่านับไขกศิระชะให้
บรรพชิตแปลกหน้า บรรพชิตผู้นั้นถอนหายใจพลางวางแป้งให้หนึ่งแผ่น
หนึ่งแผ่น มีเพียงหนึ่งแผ่น

"เสี่ยวลวีเออร์! เสี่ยวลวีเออร์!" พี่ชายร้องเรียกอย่างเจ็บปวด
เจียนตายพลางจิกทั้งภาพที่ฉายตรงหน้า

เด็กหญิงตัวน้อยที่แน่นิ่งอยู่ในอ้อมอกฟื้นขึ้นมาอีกครั้ง มือขวาที่
ชุบเชียวยืนมาลูบหน้าพี่ชาย "ท่านพี่ ไม่ต้องคิดถึงข้าแล้ว ข้าตายเพื่อ
ให้ท่านอยู่ต่ออย่างมีความสุขกว่าเดิม...เสี่ยวลวีเออร์จะอยู่ข้างท่าน
ตลอดไป"

ตัวอย่าง

บทที่ 278 ก่อร่างขึ้นใหม่

คนทั้งหลายหือตะบึงไปริมชายฝั่งด้วยแรงเหวี่ยงสุดท้าย ตรงที่นั่น
มีเรือลำเล็กอยู่จริงดังว่า

"ไป รีบไป" ถึงเหลียนโยนเหรียญเจ็ยขึ้นเรือ แต่ขณะจะวางเยี่ยว์อื
ลงตามไปก็พลันรู้สึกผิดปกติ

คล้ายว่าสายลมหยุดลง

ไม่เพียงสายลมที่หยุด มันรู้สึกว่าร่างกายของตัวเองก็หยุดลง
เช่นกัน

สรรพสิ่งทั้งปวงล้วนหยุดชะงัก

มันเคลื่อนไหวตายอย่างแช่มช้า เห็นเงาร่างสีขาวจากที่ไกลเคลื่อนไห
เล็กน้อย

โมอิที่อยู่เบื้องหน้าไปหลัดงจวินพลันล้มตาศั้น

แม้ว่าเป็นผู้แข็งแกร่งอย่างไปหลัดงจวิน หลังดื่มเม็งผอทั้งแล้ว
ก็ยังเมามายอยู่หลายวัน แต่สำหรับโมอิ การจมดิ่งอยู่ในห้วงฝันของ
เม็งผอทั้งสิบปีกลับเป็นเพียงชั่วพริบตาเดียวในโลกมนุษย์เท่านั้น

ทว่าสายตาของโมอิค่อยเปลี่ยนไป แสงสีม่วงที่ชั่วร้ายนั้นเลือนหาย

ไปแล้ว เหลือไว้เพียงดวงตาที่กระจางใส สงบนิ่งประหนึ่งราตรียาวนาน
อันมืดมิด

ทว่าอารมณ์สี่ขาพลันเคลื่อนไหว

ไปหาลีตงจวินเคลื่อนไหวบนมือขวาออกไปหมายจะหยุดยั้งทว่าทำได้
เพียงสัมผัสโดนชายเสื้อของโมอี โมอียื่นมือขวามาออกมา แอ่เสียงเบา
"หยุด"

ยังไม่ทันสิ้นเสียงโมอีก็ร่อนกายลงริมฝั่งแล้ว มือหนึ่งของมันโอบ
ร่างของเยี่ยววูอี อีกมือตึงตัวเชียวเซ่อ ก่อนจะใช้ปลายเท้ากระโดดทะยาน
ขึ้นไปบนฟ้า เพียงไม่นานก็กลับมายังบนยอดหอ ทันทันที่มันจากไป
ถึงเหลียนกับซื่อคงเขียนลู่จึงกลับมาจับตัวได้อีกครั้ง ทุกอย่างกลับสู่
สภาวะปกติ ถึงเหลียนหัวตัวเหลยอุ้ยขึ้นมามากครั้ง "ตามไป!"

ทั้งสองเร่งมาถึงข้างล่างของหออีกครั้ง เห็นไปหาลีตงจวินยืนอยู่ที่เดิม
ถึงเหลียนรีบกล่าว "อาจารย์ ควรทำอย่างไรดี"

ไปหาลีตงจวินส่ายหน้าแผ่วเบา "รอไปก่อน"

"แต่แม่นางเยี่ยวอยู่ในมือมันแล้ว!" ถึงเหลียนจุนง "ถ้ามันใช้วิชาमार
อัญเชิญวิญญาณอีกจะอย่างไร"

แต่ไปหาลีตงจวินไม่ได้ตอบ เพียงมุ่นคิ้วพินิจมองโมอี

โมอีมองเชียวเซ่อ เชียวเซ่อก็มองมัน

"เจ้าอยากให้ข้าช่วยเจ้าหรือไม่" โมอีถามมัน

เชียวเซ่อพยักหน้า "อยาก"

โมอีแยมยิ้ม "ข้าช่วยเจ้าได้"

เชียวเซ่อยิ้มเย็น "แต่ข้าจะไม่ช่วยท่าน"

โมอีวางมือบนไหล่ของมันแผ่วเบา "หยิ่งในศักดิ์ศรีดี"

เชียวเซ่อมองมือของอีกฝ่าย "ท่านคิดจะทำอันใด"

โมอีเก็บมือกลับ ก่อนจะขัดฝ่ามือใส่หน้าอกของเชียวเซ่อ!

"หยุดนะ!" ซื่อคงเขียนลั่วตวาดเสียงกร้าว แต่ขณะจะพุ่งตัวขึ้นไป นางกลับถูกไปหลังตรงจวินห้ามไว้

ไปหลังตรงจวินสีหน้าเคร่งขรึม เอ่ยเสียงเข้ม "ช้าก่อน"

เซียวเซ่อกระอักเลือด

โมอี๋รั้งมือกลับมาจับชีพจรของเซียวเซ่อ มุ่นคิ้วเล็กน้อย "ปรมาณหยิน พิสดารยิ่งนัก เส้นลมปราณลับของเจ้าซ่อนเร้นพลังหยินชุมแน่นอยู่ เมื่อไรที่เจ้าโคจรพลัง กำลังภายในสองขุมก็จะตีกัน ทำให้บาดเจ็บสาหัส" โมอี๋กล่าวจบก็ขัดฝ่ามือไล่เซียวเซ่ออีกครั้ง

เซียวเซ่อรู้ลึกว่าช่องท้องแปรปรวน พลังปราณภายในร่างกาย อลหม่าน กำลังภายในใหม่กระหน้าออกมา

"หนทางเดียวที่จะช่วยเจ้าได้คือสลายกำลังภายในทั้งหมดรวมถึง พลังหยินขุมนั้นด้วย นับแต่นี้ไปเจ้าจะกลายเป็นคนไม่มีวรยุทธ์ แต่จะฝึกวรยุทธ์อีกครั้งได้ สิ่งสมกำลังภายในใหม่ได้ หากเจ้าตั้งใจการกลับสู่ จุดสูงสุดก็เป็นเพียงเรื่องของเวลาเท่านั้น" โมอี๋ปล่อยฝ่ามืออีกครั้ง

เซียวเซ่อร้องคำรามขึ้นฟ้า สายลมคลั่งหนึ่งระลอกพัดโหมจาก หลังคาหอออกไปข้างนอกเป็นวงกว้าง ซื่อคงเขียนลั่วกับถึงเหลียนยัง ต้องยกมือขึ้นบังดวงตา ลมคลั่งโหมกระหน้า ต้นไม้ทั่วขุนเขาสั่นคลอน

"สลายกำลังภายในของผู้อื่นไม่นับว่าเก่งกาจสักเท่าไร คนมากมาย ล้วนทำได้ แต่การสลายกำลังภายในของผู้อื่นโดยให้คนอื่นนั้นมีชีวิตอยู่ต่อ มีเพียงข้าที่ทำได้" โมอี๋กล่าว

ไปหลังตรงจวินยืนอยู่ข้างหลังหลอพลางรำพึงรำพัน "มันสลายกำลัง ภายในของเซียวเซ่อ"

"สลายกำลังภายในของเซียวเซ่อ?" ถึงเหลียนงุนงง "มันคิดจะทำ อันใด"

"มันจะช่วยเซียวเซ่อ" ไปหลังตรงจวินเอ่ยเสียงเนิบ